

ле Нейка и глѣдале го така свирѣпо и така сжрдито, щото тоя злодѣецъ по очите имъ разбралъ, че е опасно да стои въ темницата: ако би той постоялъ и поговорилъ още малко, то затворниците твѣрде лесно можѣде да го хванатъ и да го удушатъ, като кокошка. Когато Нейко излѣзалъ вжнѣ, то Танчо са обжрналъ камъ затворниците, и рѣкалъ имъ:

— Е, прощавайте, братия! Надѣямъ са, че ние твѣрде скоро ще да са видиме пакъ. Ако ми помогне господъ, то ще да бжде добре и мене, и вамъ.

— Прошавай, Танчо, отговориле сичките, — прощавай, и работи; а ние сички сме готови да вжрвиме слѣдъ тебе. Не може да са тжрни. Земи ти пушката въ ржка, и ние ще да земеме своите. . . Ние ще да та чѣкаме, само ти гледай да дойдешъ по-скоро.

Танчу дале коньтъ, и той го повѣлъ камъ вжщата си. Сѣки може да разбере